

BIOGRAFIE LOUIS I. KAHNA

Společně s Frankem Lloydem Wrightem, LeCorbusierem a Mies van der Rohem Kahn sdílí ústřední postavení v architektuře 20. století. Narodil se roku 1901 na estonském ostrově Ōsel a když mu byly čtyři roky, jeho rodina emigrovala do Filadelfie, kde žili v těžké bídě.

Mladý Kahn, nadaný jak výtvarně, tak hudebně, si vydělával peníze výukou malování a hraním na piano během projekcí němých filmů. Získal stipendium na University of Pennsylvania ve Filadelfii, kde studoval pod vedením samotného Paula Creta jako pokračovatel Art deco. Roku 1924 architekturu dostudoval. V roce 1930 se oženil s Ester Israeli a o deset let později se jim narodila dcera Sue Ann.

Ve třicátých a čtyřicátých letech Kahn usiloval o to se výtvarně vymezit a získat zakázky. To byl pro něj velmi složitý úkol, jednak kvůli Velké krizi a za druhé kvůli jeho „outsiderské“ pozici Žida pracujícího na postu protestantského gentlemana.

Roku 1947 přijal místo profesora na Yaleově univerzitě. Zde začal svou celoživotní kariéru učitele, během níž zásadně ovlivnil celou generaci architektů. Později vyučoval i ve Filadelfii na University of Pennsylvania. Bylo to během tohoto období profesního zklamání, kdy začal nemanželský poměr s výtečnou mladou designérkou Annou Tyngovou (roku 1954 mu porodila druhou dceru Alexandru) a kdy zažil zásadní výtvarný průlom. Během cesty po Řecku, Římě a Egyptě Kahn zjistil, že estetika skla a železa vrcholného modernismu postrádá monumentálnost a záhady skrývající se ve starověkých ruinách.

Kahnovi již bylo přes padesát a zbývalo mu něco málo přes dvacet let života, když se zápalen odstartoval sérii zakázek stavbou výtvarné galerie Yale Art Gallery (1951-53) a lázněmi Trenton Bathhouse (1954-59), které navždy změnily běh architektury. Během prací jako byly věže Richards Medical Towers (1957-62), kostel The First Unitarian Church (1959-69) a jeho první skutečný skvost budova Salk Institute for Biological Studies si Kahn vyvíjel svůj styl kombinující starověký smysl pro humanismus s moderními stavebními technikami.

Upřednostňoval jednoduché materiály jako cihly a beton, které při vytváření míst, která byla vysoce funkční i duchovně povznášející, opracovával s obdivuhodnou dovedností. Pro Kahna se architektura stala hledáním pravdy a budovy pro něj byly živými objekty. Byl pověstný tím, že říkal: „Zeptal jsem se cihly: ‚Co bys ráda, cihlo?‘ A ona odpověděla: ‚Ráda bych oblouk.‘“